

עפ"ת 54185/05/23 - מוחמד אלאעטם - נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחויז בבאר שבע

עפ"ת 23-05-54185 אלאעטם נ' מדינת ישראל

בפני כבוד השופטת גילת שלן
המערער מוחמד אלאעטם - ע"י עו"ד ابو נאף קוידר
נגד מדינת ישראל המשיבה

החלטה

ביום 19.7.21 נדון המערער בהעדרו בבית המשפט לטעורה בבאר שבע, בגין עבירה של נהיגה כשרשון הנהיגה פקע למשעה משבטים (פקיעה מיום 24.1.12), לעונשים של פסילה בפועל במשך 18 חודשים, פסילה על תנאי וקנס. ביום 27.12.22 הגיע ב"כ המערער בקשה לביטול גזר הדין בלבד, בעונה שהעונש שהוטל על המערער חמור יתר על המידה וכן נגרם לו עיוות דין, ומן הצדק שהיה לו יומו בבית המשפט. בית המשפט קמא הורה למשיבה להגיש בקשה בתוך 45 ימים, ועיבב את ביצוע העונש למשך 90 ימים; וביום 7.3.23 (בהעדר תגובה) דחה את הבקשת לגופה.

ביום 17.5.23 הגיע ב"כ המערער בקשה נוספת לבית המשפט קמא, שכותרתה "**בקשה 2 לביטול פסק דין וגזר דין שניית בהיעדר ובקשה לעיכוב ביצוע העונש**", ובها ציין כי המערער ניצל את תקופת עיכוב הביצוע לצורך מבחן עיוני ומעשי, אף נקבעה פגישה בתביעות לצורך סיום העניין בהסתכמה, ועל כן נדרש עיכוב ביצוע נוסף. כן חזר על הטענות כי נגרם למערער עיוות דין אם תמנעו ממנו ההזדמנויות להביא טענותיו בבית המשפט, ואף נטען כי יש לו "**טענות הגנה טובות בעניין ביצוע העבירה**". בית המשפט קמא מחק את הבקשתו, תוך שקבע כי מדובר בתיק חלוט, שבו כבר ניתנה החלטה בבקשת לביטול פסק דין.

ביום 22.5.23 הוגש הערעור שבפני, במסגרתו חזר ב"כ המערער על טענותיו בדבר חומרת העונש; ואף הוסיף טענות חדשות שלא הועלו לפני בית המשפט קמא, ובןיהם כי המערער לא ידע על מועד הדיון, וכי היה מיוצג ע"י בא כוחו בענייני תעבורה וסביר בתום לב שתיק זה צורף לתיקים אחרים, אך הוא לא צורף בשל טענות של המשיבה.

בהחלטה מיום 22.5.23 קבעתי, כי מאחר שההחלטה בית המשפט קמא ניתנה ביום 7.3.23, על הסגנון להבהיר תחילתו מודיע הגיע את הערעור בשינויו, ומדוע יש להאריך את המועד להגשת הערעור. בתגובה הוודע ב"כ המערער, כי החלטתו الأخيرة של בית המשפט קמא ניתנה ביום 23.5.23, וכי סביר שבית המשפט יעתיר בבקשתו שכן נימוקיה מוצדקים.

לאחר עיון בהודעת הערעור ובתיק בית המשפט קמא, באתי לכל מסקנה כי מדובר בערעור שהוגש באיחור, מבלתי

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

שניתן הסבר סביר לאישור אף מבלי שהוגשה בקשה להארכת המועד לערעור.

על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן- חסד"פ), אדם יכול לבקש ביטול פסק דין שניית בהעדרו, תוך 30 יום מהמועד בו הומצא לו פסק הדין. אין בחוק היתר להגשת בקשות לעיון חוזר על החלטה שניתנה בבקשתה מעין זו, ובפסיקה אף נקבע כי על המבוקש לבטל פסק דין, לפרסום בכתב את **מכלול הטענות** התומכות בבקשתו, לרבות אסמכתאות וראיות כל שהדבר נדרש (ראו רע"פ 9142/01 **סורניה איטליה ואח' נ' מדינת ישראל** (2.10.13)). הדברים אף מתייחסים עם הרצינול העומד מאחורי סדר הדין המיוחדים שנקבעו בעברות קלות, והרצינול שבבסיס חוקיקת סעיף 240 לחסד"פ.

משכך, הנוהג של הגשת בקשות לעיון חוזר על החלטות בתי המשפט לטעורה שלא לבטל פסק דין או שלא להאריך את המועד להשפט, אינו מעוגן בחוק ואין מקום לאפשרו; זאת למעט במקרים חריגים ויוצאי דופן, כמו למשל כאשר התגלו עובדות חדשות שלא היו יכולות להיות בידיעת המבוקש בעת הגשת הבקשה המקורית. על אחת כמה וכמה, אין מקום לראות בהגשת בקשה מעין זו כמאפשרת הארכת המועדים להגשת ערעור.

בעניינו, לא הייתה כל הצדקה לבקשת החזרת שהגיש המערער לבית המשפט קמא (שאף הוגשה למעלה מחודשים לאחר ההחלטה), והעובדה שהוגשה בקשה דומה לזה שכבר הוכרעה ע"י בית המשפט, אינה יכולה לשנות את מנין הימים להגשת ערעור.

נוכח האמור, מנין הימים לערעור בתיק זה החל ביום 7.3.23, כך שהיא על המערער להגיש את הערעור עד ליום 21.4.22; ומשלא עשה כן היה עליו להגיש בקשה להארכת המועד להגשת ערעור, כאמור בסעיף 201 לחסד"פ.

על אף שהמערער לא עשה כן בחרנתי, לפנים מסורת הדין, האם קמה עיליה להתרחיר הארכת המועד לערעור בעניינו, ומצאתי כי גם לו הייתה מוגשת בקשה, מן הדין היה לדחותה.

על פי ההלכה הפסוקה, על המבוקש להאריך מועד להגשת ערעור להציג קיומו של **"טעם ממשי המניח את הדעת"** לשינוי בהגשת הערעור, כאשר במסגרת זו על בית המשפט לבחון, בין היתר, את משך השינוי, וככל שחלף זמן רב יותר, יגבר כוחם של השיקולים האחרים הנוטים לדחיתת הבקשה, ויהא צורך בנימוקים משכנעים יותר; את הנימוקים לשינוי והאם מדובר בעילה מתקבלת על הדעת; את סיכויי הלאכורים של הערעור, האינטרס הציבורי בהכרעה בו, וקיומו של חשש לעיונות דין במידה שתחסם האפשרות לערעור; וכן את עקרון סופיות הדין ועקרון היציבות והוודאות המשפטית (ראו למשל בש"פ 5988/06 **נגר נ' מדינת ישראל** (25.7.06) ובש"פ 6125/09 **רבין נ' מדינת ישראל** (11.8.09)).
מעין בפסיקה עולה למושל, כי נדחתה בקשה להארכת מועד בטענה של תקללה משרדיית, על אף שמדובר בשינוי של 10 ימים בלבד (בש"פ 7424/13 **פיתוסי נ' מדינת ישראל** (20.11.13)); או עקב קשיים בהסדרת הייצוג, כשמדובר בשינוי של חמישה שבועות (בש"פ 6125/09 **רבין הנ"ל**).

בעניינו, לא ניתן כל הסבר לשינוי בהגשת הערעור, כאמור, אף הבקשה הנוספת שהוגשה לבית המשפט קמא, הוגשה

לאחר חלוף הזמן לערער.

יתרה מכך, גם בחינת סיכוי הלאוראים של הערעור מעלה כי הם אינם גבוהים. כפי שצין בית המשפט קמא, הזמן לדין נמסרה לידי המערער במעמד רישום הדוח, אך שלא ברורה הטענה (שהועלתה רק בערעור) כי הוא לא ידע על הדיון; ולא הובאה כל סיבה מוצדקתiae*אלא* הטענה (שהועלתה רק בערעור) כי המערער אף קיבל לידי את פסק הדיון ביום 9.8.21, ואין כל הסבר מדוע לא פנה בתוך 30 ימים בבקשת לבטל פסק הדיון, אלא רק בחלוף שנה וחצי.

רוב טענותיו של המערער לעייפות דין עניין בחומרת העונש שהוטל עליו, ולא די בטענות מעין אלו כדי להקים חשש לעייפות דין (ראו רע"פ 8427/17 **אמנון סאלם ואח' נ' מדינת ישראל** (25.3.18)). מעלה מן הנדרש אציג, כי חומרת מעשיו של המערער, אשר נגש כראשון הנהיגה שלו פקע תקופה ארוכה מאד, כ-9 וחצי שנים, מצדיקה הטלת עונשה חממית, הcolałת אף רכיב של מאסר; אך לא ניתן לומר כי העונש שהוטל עליו חריג בחומרתו.

נוכח כל האמור, איןני מותירה הגשת הערעור בחלוף התקופה הקבועה בחוק.

المذكورة تعبر العنكبوتية لصداق.

ניתנה היום, י"א סיון תשפ"ג, 31 Mai 2023, בהעדן הצדדים.

גילת שלו, שופט